

Arrest

nr. 215 003 van 11 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Nederlandse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op respectievelijk 23 en 24 augustus 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2018 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, wordt op 4 mei 2017 door de correctionele

rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 6 december 2017 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen op verzet veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, met uitstel gedurende vijf jaar uitgezonderd twee jaar gevangenisstraf effectief, wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en wegens verboden wapendracht.

Op 3 januari 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie.

Op 3 januari 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan.

Op 25 april 2018 wordt het ANG geraadpleegd, waaruit blijkt dat er twee gerechtelijke hits zijn voor verzoeker, omwille van “*drugs/bezit*” en “*wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – bezit*”.

Op 25 april 2018 wordt het vonnis inzake verzoeker opgevraagd bij het parket.

Op 25 april 2018 stelt de dossierbehandelende attaché in een nota vast dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 6 december 2017 blijkt dat verzoeker in Nederland reeds 9 keer werd veroordeeld, waaronder ook voor gelijkwaardige feiten.

Op 3 mei 2018 bezorgt het parket het vonnis aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 12 juni 2018 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken het strafregister van verzoeker in Nederland op.

Op 12 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 03.01.2018 werd ingediend door:

Naam : G., H. P.,

Nationaliteit: Nederland,

Geboortedatum : (...) 1965,

Geboorteplaats: D.,

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx,

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1, 2° - wet 15.12.1980).

Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende feiten:

Een consultatie van de ANG heeft aangetoond dat betrokkene bekend staat voor verschillende feiten. Meer specifiek wordt betrokkene gemeld in de ANG met feiten met betrekking op drugs en wapenbezit (informatie toegevoegd aan het dossier).

Betrokkene werd op 06.12.2017 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar ten gevolge van inbreuken op de wetgeving betreffende verdovende middelen / psychotrope (verkoop/het te koop stellen - aflevering zonder vergunning) en verboden wapens. Bij een huiszoeking, uitgevoerd op het adres van beklaagde aan de (...), werden een aantal goederen aangetroffen die wijzen op handel en/of internationale trafiek van verdovende middelen, waaronder 2 kilogram cocaïne, een geldtelmachine, 2 rollen plastic folie, een vacuumverpakkingsmachine en drukpers alsook een stroomstoottoestel. Tevens werden attributen gevonden met sporen van cocaïne wat duidt op een niet eenmalige vondst. Op de aangetroffen USB sticks vinden de politiediensten documenten en foto's, gerelateerd aan de Antwerpse haven (o.a. lijsten van containernummers, foto's van kades inzake het laden en lossen van koffie,...). Het bankonderzoek toont verschillende cash stortingen op de rekening aan. De feiten van de tenlasteleggingen zijn

bewezen (informatie overgenomen uit het vonnis d.d.06.12.2017 en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier). Het vonnis maakt eveneens melding van het feit dat betrokkene reeds 9 keer veroordeeld werd in Nederland, waaronder ook voor gelijkaardige feiten.

Overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie, 23.11.20110 (kopie toegevoegd aan het dossier), waarin geconcludeerd wordt dat de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt, zoals bedoeld in artikel 28, lid 2, van de Europese richtlijn 2004/38, moet er vastgesteld worden dat betrokkene, gezien bovenstaande feiten, wel degelijk onder de reikwijdte valt van art.43, §1,2° (wet van 15.12.1980).

Gezien het ernstige karakter van de feiten, en aangezien uit het vonnis van 06.12.2017 kan afgeleid worden dat betrokkene reeds 9 keer veroordeeld werd in Nederland, waaronder ook voor gelijkaardige feiten (herhaling), is het redelijk te stellen dat de bedreiging voor de openbare orde nog actueel is.

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden tussen het privéleven en het familieleven enerzijds en de bescherming van het algemeen belang anderzijds, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene samenwoont met zijn echtgenote, G. M. M. M. (xxx). Echter het feit dat hij hier in België samenwoont, kan niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Bovendien kan het gezinsleven in het buitenland eveneens voortgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het arrest van het hof van Justitie (cf. supra) stelt namelijk expliciet dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. Hierbij moet er vastgesteld worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen.

Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43, §1, 2° (wet 15.12.1980) het verblijfsrecht langer dan 3 maanden als burger van de Unie geweigerd wordt om redenen van openbare orde.

Krachtens art. 43, §2 (wet 15.12.1980) houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zo is de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat deze hem elke binding met zijn land van oorsprong doet verliezen. Betrokkene is nog maar ongeveer 6 maanden in België ingeschreven. Overigens bevat het dossier geen indicaties dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand* zijn gezins- en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren. Bovendien is het zo dat betrokkene als EU-burger, de mogelijkheid heeft zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst alsook in een ander land binnen de EU waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Eveneens kan hij daar een economische activiteit uitoefenen. *dit document is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs.*"

Op 12 juni 2018 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de die op 03.01.2018 werd ingediend door :

Naam : G.

M., M. M.,

Nationaliteit: Colombia,

Geboortedatum : (...)1967,

Geboorteplaats E. C.,

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx,

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

*Het verblijfsrecht van de echtgenoot, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, nl. de heer G. H. P. (xxx), werd zelf geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten (d.d. 12.06.2018) op basis van redenen van openbare orde. Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis, §2, 1° (wet 15.12.1980) zich niet bij hem voegen. Het verblijfsrecht van betrokkene kan dan ook niet erkend worden.
dit document is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs."*

Uit een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken naar de gemeente van 1 augustus 2018 blijkt dat de gemeente op 18 juli 2018 aan verzoeker een E-kaart heeft afgeleverd en op 17 juli 2018 aan verzoekster een F-kaart, terwijl er instructies werden gegeven op 12 juni 2018 om de genomen bestreden beslissingen aan verzoekers ter kennis te brengen. De Dienst Vreemdelingenzaken wijst erop dat er sprake is van een administratieve fout en dat de kaarten onterecht werden afgeleverd en gesupprimeerd moeten worden en vraagt de gemeente de bestreden beslissingen ter kennis te brengen.

Op 23 en 24 augustus 2018 worden de bestreden beslissingen ter kennis gebracht.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel!

*A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming"*¹

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekers de nodige stappen hebben ondernomen om zich te integreren in België. Zij hebben reeds sinds jaren een huis gekocht in E., aanvankelijk gebruikt als "vakantiehuis", maar ze willen er effectief samenwonen.

Hij heeft hier een groothandel in oude metalen.

Verzoekers hebben voordien in Nederland verbleven, waar 1ste verzoeker geboren is en het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers, specifiek het dossier van verzoeker, in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissingen van verwerende partij onterecht genomen werden en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissingen meer dienen te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoekers dragen de beslissingen niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

b) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Men stelt in zijn beslissing van verzoeker:

"Een consultatie van de ANG heeft aangetoond dat betrokkene bekend staat voor verschillende feiten.

Meer specifiek wordt betrokkene gemeld in de ANG met feiten met betrekking op drugs en wapenbezit (informatie toegevoegd aan het dossier).

Betrokkene werd op 06.12.2017 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar ten gevolge van inbreuken op de wetgeving betreffende verdovende middelen/psychotrope (verkoop/het te koop stellen - aflevering zonder vergunning) en verboden wapens. Bij een huiszoeking, uitgevoerd op het adres van beklaagde aan de(...), werden een aantal goederen aangetroffen die wijzen op handel en/of internationale trafiek van verdovende middelen, waaronder 2 kilogram cocaïne, een geldtelmachine, 2 rollen plastic folie, een vacuumverpakkingsmachine en drukpers alsook een stroomstoottoestel. Tevens werden attributen gevonden met sporen van cocaïne wat duidt op een niet eenmalige vondst. Op de aangetroffen USB sticks vinden de politiediensten documenten en foto's, gerelateerd aan de Antwerpse haven (o.a. lijsten van containernummers, foto's van kades inzake het laden en lossen van koffie, ...).

Het bankonderzoek toont verschillende cash stortingen dd. 06.12.2017 en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier). Het vonnis maakt eveneens melding van het feit dat betrokkene reeds 9 keer veroordeeld werd in Nederland, waaronder ook voor gelijkaardige feiten. "

In bijlage wordt het strafuittreksel van verzoeker van Nederland gevoegd.

Men stelt dat:

"Een consultatie van de ANG heeft aangetoond dat betrokkene bekend staat voor verschillende feiten.

Meer specifiek wordt betrokkene gemeld in de ANG met feiten met betrekking op drugs en wapenbezit (informatie toegevoegd aan het dossier). "

Uit het uittreksel blijkt dat verzoeker werd veroordeeld in Nederland, doch nooit voor drugs (vrijspraak) en slechts 1 maal voor wapenbezit.

Er kan dan ook onmogelijk gesproken worden van "feiten met betrekking op drugs en wapenbezit", gezien hij voor de feiten m.b.t. drugs werd vrijgesproken en er ook maar sprake is van 1 feit m.b.t. wapenbezit.

Er kan dan ook geenszins gesproken worden van herhaling in hoofde van verzoeker m.b.t. de nieuwe feiten waarvoor hij veroordeeld werd in Antwerpen.

Er kan dan ook niet gesteld worden dat er een grondig onderzoek vooraf ging aan deze beslissingen anders had men opgemerkt dat er in hoofde van verzoeker geenszins sprake kan zijn van herhaling.

Verwerende partij dient voorafgaandelijk aan een welbepaalde beslissing een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek te doen. In casu kan daarvan geen sprake zijn gelet op de bewoordingen en motivering in de bestreden beslissing van 1ste verzoeker.

Dit werd ook beslist in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 217 573 van 16.03.2018.

Deze motivering houdt dan ook geen steek.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker en zijn dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissingen!

Bovendien schendt deze beslissingen eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het mag duidelijk zijn dat het onredelijk is om te spreken over gelijkaardige feiten in hoofde van verzoeker terwijl dit geenszins het geval is!

Uit de bestreden beslissing van 1ste verzoeker blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken.

Op 12.06.2018 werden negatieve beslissingen genomen in hoofde van verzoekers, doch mochten zij op 04.07.2018 een F-kaart in ontvangst nemen, die nadien werd afgenomen.

Deze praktijk is onzorgvuldig maar ook zeer onredelijk van verwerende partij.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissingen niet redelijk te verantwoorden zijn en niet zorgvuldig werden genomen.

Dat aldus de bestreden beslissingen een schending zijn van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Men stelt dat verzoeker reeds voor gelijkaardige feiten veroordeeld werd in Nederland en dat hij in staat van herhaling treedt, doch is hij voor druggerelateerde feiten vrijgesproken en is slechts 1 keer veroordeeld voor wapenbezit. Er kan dan ook onmogelijk gesproken worden van "gelijkaardige feiten" of van een staat van herhaling in hoofde van verzoeker.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .3

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing van 1ste verzoeker blijkt dat er geen grondig en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

In bijlage wordt het strafuittreksel van Nederland gevoegd waaruit dit dan ook blijkt.

Bovendien stelt de beslissing van 1ste verzoeker dat hij veroordeeld werd voor 3 jaar. Ook dit is foutief. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 4 maand onder elektronisch toezicht en 1 met uitstel.

Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat verzoeker een gevaar oplevert voor de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissingen van verwerende partij onterecht werden genomen en de bestreden beslissingen een schending zijn van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel stellen verzoekers een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betogen dat zij de nodige stappen hebben ondernomen om zich te integreren en zij een huis gekocht hebben waar zij willen samenwonen. Ze zouden voordien in Nederland hebben verbleven, waar verzoeker geboren is en waarvan hij de nationaliteit heeft. De verwerende partij diende rekening te houden met alle elementen van het dossier alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht.

Uit het uittreksel zou blijken dat verzoeker werd veroordeeld in Nederland, maar nooit voor drugs en slechts één keer voor wapenbezit. Er kan dan ook onmogelijk gesproken worden van feiten met betrekking op drugs en wapenbezit. Er zou ook geen sprake zijn van herhaling. Er zou geen grondig onderzoek zijn gevoerd. Na de negatieve beslissingen zou hen een F-kaart zijn afgeleverd, die nadien terug werd ingetrokken, wat onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker zou geen gevaar vormen voor de openbare orde.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 3 januari 2018 een vestigingsaanvraag indiende als Unieburger.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker d.d. 6 december 2017 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens inbreuken op de wetgeving betreffende verdovende middelen / psychotrope en verboden wapens. Het vonnis werd toegevoegd aan het administratief dossier en hieruit blijkt dat verzoeker ook 9 keer veroordeeld is geweest in Nederland voor gelijkaardige feiten. Verzoeker kan zijn veroordeling in België niet dienstig

betwisten. Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat hij 9 keer veroordeeld werd in Nederland, nu die 9 veroordelingen steun vinden in het uittreksel "European criminal records information system - Ecris" (toegevoegd aan het administratief dossier en aan de nota).

Ook in het vonnis van de correctionele rechtbank, dat zich bevindt in het administratief dossier, werd melding gemaakt van de verschillende veroordelingen opgelopen in Nederland.

De vaststellingen dat verzoeker veroordeeld is voor druggerelateerde feiten en dat in het vonnis van de correctionele rechtbank gewezen werd op de aard en de ernst van de feiten en zijn 9 veroordelingen voor gelijkaardige feiten in Nederland volstaan om te concluderen dat de veroordeling wel degelijk een grondslag kan vormen voor het nemen van de bestreden beslissing in het kader van artikel 43 §1, 2° van de vreemdelingenwet, wat de omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG.

In de bestreden beslissing werd niet enkel verwezen naar de opgelopen veroordelingen, doch werd er tevens op gewezen dat het gaat om druggerelateerde feiten en op het feit dat voor dezelfde feiten verzoeker reeds veroordeeld werd in Nederland, waardoor er wel degelijk sprake is van herhaling.

Het gevaar voor de "openbare orde" veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. In het arrest *Regina v. Pierre Bouchereau*, 30/77, EU: C: 1977:172, punt 35 oordeelde het HJEU dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij verwees het HJEU naar een bestaande of toekomstige neiging om in strijd met de openbare orde of veiligheid te handelen (zie arrest *Rutili* 36-75, EU:C:1975:137, punt 28; arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 66). Het HJEU vereist dat de betrokken persoon een "neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten" (arrest *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, C- 348/09, EU:C:2012:300, punten 30 en 34). Uit de rechtspraak van het HJEU blijkt dat de ernst van de feiten op zich en het recidivisme geoordeeld kan worden dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou er voorbij zijn gegaan aan de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, nu er expliciet werd ingegaan op de "georganiseerde drugshandel".

Het HJEU oordeelde m.b.t. drugsgerelateerde misdrijven' onder meer wat volgt:

"Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en *EHRM*, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan." (arrest *Tsakouridis*, 23 november 2010, ECLI:EU:C:2010:708, punt 47)

In lijn met voormeld arrest *Tsakouridis* kan alsoz ook gewezen worden op de inhoud van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen waarin onder meer het volgende werd geoordeeld:

"(...) Beklaagde is gekend voor verschillende feiten in Nederland en zou gehuwd zijn met een vrouw van Colombiaanse origine, G. M.

(...)

De feiten van de tenlasteleggingen zijn bewezen op basis van de vaststellingen van de verbalisanten, de resultaten van de huiszoeking, de inlichtingen van de Nederlandse autoriteiten, de resultaten van het bankonderzoek, de beschrijving en situering van het wapen in het wapencompendium en de inhoud van de conclusie van beklagde.

(...)

Drugshandel en bezit zijn ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht.

De feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden; Beklaagde laat zich in met de handel in cocaïne met het oog op snel en makkelijk geldgewin.

De rechtbank houdt bij het bepalen van de strafmaat rekening met de aard en de ernst van de feiten, de weerhouden incriminatieperiode, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, zijn aandeel, zijn persoonlijkheid en strafrechtelijk verleden.

Beklaagde heeft een blanco strafregister in België. In Nederland werd beklagde reeds 9 keer veroordeeld, waaronder ook voor gelijkaardige feiten.

(...)

Beklaagde is officieel ingeschreven in Nederland. Ook zijn bedrijf is daar gevestigd. Een stuk waaruit zou blijken dat beklagde de facto in België zou verblijven wordt niet meegedeeld. Om deze redenen, alsook omwille van de aard en de ernst van de feiten, kan de rechtbank niet ingaan op deze vragen.(...)"

In de motivering van de bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd dat uit de aard, ernst en herhaling van de gepleegde feiten voortvloeit dat de bedreiging voor de openbare orde nog actueel is. Verzoekers gaan er verkeerdelijk vanuit als zou een einde zijn gesteld aan een reeds toegekend verblijf, nu de bijlage 20 daarentegen een beslissing tot weigering van verblijf bevatten.

Verzoekers gaan eraan voorbij dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden werd met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

" (...) Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden tussen het privéleven en het familieleven enerzijds en de bescherming van het algemeen belang anderzijds, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene samenwoont met zijn echtgenote, G. M. M. (xxx). Echter het feit dat hij hier in België samenwoont, kan niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Bovendien kan het gezinsleven in het buitenland eveneens voortgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het arrest van het hof van Justitie (cf. supra) stelt namelijk expliciet dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. Hierbij moet er vastgesteld worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen.

Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43, §1, 2° (wet 15.12.1980) het verblijfsrecht langer dan 3 maanden als burger van de Unie geweigerd wordt om redenen van openbare orde.

Krachtens art. 43, §2 (wet 15.12.1980) houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zo is de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat deze hem elke binding met zijn land van oorsprong doet verliezen. Betrokkene is nog maar ongeveer 6 maanden in België ingeschreven. Overigens bevat het dossier geen indicaties dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren. Bovendien is het zo dat betrokkene als EU-burger, de mogelijkheid heeft zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst alsook in een ander land binnen de EU waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Eveneens kan hij daar een economische activiteit uitoefenen. Hij betwist niet dat op het moment dat hij veroordeeld werd op 6.12.2017 hij nog ingeschreven stond in Nederland alwaar hij tevens zijn bedrijf had. Verzoeker toont aldus niet aan dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar Nederland, land waarvan hij de nationaliteit heeft. Verzoeker betwist ook niet slechts 6 maanden in België te blijven en toont niet aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland vergezeld van zijn partner. Evenmin toont hij aan dat hij, indien hij effectief een huis zou hebben gekocht in België, dit niet zou kunnen verhuren of verkopen en nog minder als zou dit een belemmering vormen voor de toepassing van artikel 43 §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissingen genomen werden op grond van een verkeerde voorstelling van feiten, ze kennelijk onredelijk zijn en evenmin dat de verwerende partij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen ervan.

Het enig middel is ongegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke

rechtsregel, namelijk artikel 43, § 1, 2° en artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijf van verzoeker geweigerd wordt om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, omdat uit raadpleging van de ANG blijkt dat verzoeker bekend staat voor verschillende feiten en omdat verzoeker op 6 december 2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en verboden wapens. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en wordt feitelijk gemotiveerd dat het verblijfsrecht van de burger van de Unie in functie van wie de aanvraag werd ingediend, zelf werd geweigerd, waardoor verzoekster zich niet bij hem kan voegen. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht worden samen onderzocht. Verzoekers voeren aan dat inzake het socio-economisch onderzoek, dat moet gebeuren bij het beëindigen van een verblijf, geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, terwijl verzoekers de nodige stappen hebben gezet om zich te integreren in België, ze hebben hier een huis gekocht en verzoeker heeft een groothandel in oude metalen.

Vooreerst wordt opgemerkt dat huidige bestreden beslissingen geen einde stellen aan een verblijfsrecht. De bestreden beslissingen betreffen weigeringen van verblijf. Aan verzoekers werd dus nog geen verblijfsrecht toegekend dat bij huidige bestreden beslissingen zou worden beëindigd.

De eerste bestreden beslissing, die werd genomen op grond van artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, bevat wel degelijk overwegingen over de duur van het verblijf van de burger van de Unie op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, zoals voorgeschreven door artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet:

“Krachtens art. 43, §2 (wet 15.12.1980) houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins-en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zo is de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat deze hem elke binding met zijn land van oorsprong doet verliezen. Betrokkene is nog maar ongeveer 6 maanden in België ingeschreven. Overigens bevat het dossier geen indicaties dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand zijn gezins-en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren. Bovendien is het zo dat betrokkene als EU-burger, de mogelijkheid heeft zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst alsook in een ander land binnen de EU waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Eveneens kan hij daar een economische activiteit uitoefenen.”*

Verzoekers uiten geen concrete kritiek op deze motieven. De omstandigheid dat verzoeker hier een bedrijf zou hebben in oude metalen, neemt niet weg dat hij in een ander land binnen de EU een economische activiteit kan uitoefenen, zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoekers tonen niet aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in dit verband niet worden aangenomen.

3.3.3. Verzoekers voeren de schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel aan inzake de motieven over de openbare orde. Zij voeren aan dat zij als bijlage van het verzoekschrift een uittreksel voegen uit het strafregister van verzoeker in Nederland, waaruit blijkt dat verzoeker daar werd veroordeeld, maar niet voor drugs, wel één maal voor wapenbezit. Aangezien verzoeker in Nederland niet werd veroordeeld wegens drugsfeiten, is het volgens hen onjuist dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesproken over *“feiten met betrekking op drugs en wapenbezit”*. Verzoekers menen dat er dus niet kan worden gesproken over herhaling in hoofde van verzoeker omdat hij intussen door de correctionele rechtbank van Antwerpen is veroordeeld. Verzoekers menen ook dat het onredelijk is om te spreken over gelijkaardige feiten in hoofde van verzoeker want dit is niet het geval.

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende feiten: Een consultatie van de ANG heeft aangetoond dat betrokkene bekend staat voor verschillende feiten. Meer specifiek wordt betrokkene gemeld in de ANG met feiten met betrekking op drugs en wapenbezit (informatie toegevoegd aan het dossier).

Betrokkene werd op 06.12.2017 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar ten gevolge van inbreuken op de wetgeving betreffende verdovende middelen / psychotrope (verkoop/het te koop stellen - aflevering zonder vergunning) en verboden wapens. Bij een huiszoeking, uitgevoerd op het adres van beklaagde aan de (...), werden een aantal goederen aangetroffen die wijzen op handel en/of internationale trafiek van verdovende middelen, waaronder 2 kilogram cocaïne, een geldtelmachine, 2 rollen plastic folie, een vacuumverpakkingsmachine en drukpers alsook een stroomstoottoestel. Tevens werden attributen gevonden met sporen van cocaïne wat duidt op een niet eenmalige vondst. Op de aangetroffen USB sticks vinden de politiediensten documenten en foto's, gerelateerd aan de Antwerpse haven (o.a. lijsten van containernummers, foto's van kades inzake het laden en lossen van koffie,...). Het bankonderzoek toont verschillende cash stortingen op de rekening aan. De feiten van de tenlasteleggingen zijn bewezen (informatie overgenomen uit het vonnis d.d.06.12.2017 en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier). Het vonnis maakt eveneens melding van het feit dat betrokkene reeds 9 keer veroordeeld werd in Nederland, waaronder ook voor gelijkaardige feiten.

Overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie, 23.11.20110 (kopie toegevoegd aan het dossier), waarin geconcludeerd wordt dat de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt, zoals bedoeld in artikel 28, lid 2, van de Europese richtlijn 2004/38, moet er vastgesteld worden dat betrokkene, gezien bovenstaande feiten, wel degelijk onder de reikwijdte valt van art.43, §1,2° (wet van 15.12.1980).

Gezien het ernstige karakter van de feiten, en aangezien uit het vonnis van 06.12.2017 kan afgeleid worden dat betrokkene reeds 9 keer veroordeeld werd in Nederland, waaronder ook voor gelijkaardige feiten (herhaling), is het redelijk te stellen dat de bedreiging voor de openbare orde nog actueel is.”

Uit het motief *“Een consultatie van de ANG heeft aangetoond dat betrokkene bekend staat voor verschillende feiten. Meer specifiek wordt betrokkene gemeld in de ANG met feiten met betrekking op drugs en wapenbezit (informatie toegevoegd aan het dossier)”* blijkt dat de vermelding van drugs wordt gehaald uit een consultatie van het ANG. Dit strookt met de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat een raadpleging van het ANG op 25 april 2018 twee gerechtelijke hits oplevert voor verzoeker, omwille van *“drugs/bezit”* en *“wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – bezit”*. Dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing handelt niet over de veroordelingen van verzoeker, enkel over de raadpleging van het ANG. Verzoekers slagen er bijgevolg niet in aan te tonen dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding.

Verzoekers voegen een uittreksel uit het Nederlands strafregister d.d. 5 januari 2016 bij huidig verzoekschrift. Daaruit blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, dat er wel degelijk melding wordt gemaakt van feiten die in verband kunnen worden gebracht met verdovende middelen. Er wordt

immers melding gemaakt van feiten in het kader van de “Opiumwet”, met name op p. 2 *“Feit 3 art 3 ahf/ond B Opiumwet”* en *“Feit 302 art 3 ahf/ond B Opiumwet”*. Verzoekers kunnen dit stuk dus niet dienstig aanvoeren om aan te tonen dat er in het verleden geen sprake was van drugsfeiten in hoofde van verzoeker.

Verzoekers gaan eraan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld: *“De feiten van de tenlasteleggingen zijn bewezen (informatie overgenomen uit het vonnis d.d.06.12.2017 en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier). Het vonnis maakt eveneens melding van het feit dat betrokkene reeds 9 keer veroordeeld werd in Nederland, waaronder ook voor gelijkaardige feiten.”*

De vermelding van het feit dat verzoeker reeds negen keer werd veroordeeld in Nederland, waaronder ook voor gelijkaardige feiten, vindt zijn grondslag in het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 6 december 2017. Verzoekers betwisten dit niet.

Verzoekers kunnen evenmin ontkennen dat *“gelijkaardige feiten”* evenzeer kunnen slaan op het verboden wapenbezit. De veroordeling van 6 december 2017 in België gebeurde wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en wegens verboden wapendracht. Verzoekers bevestigen in het middel zelf dat uit de bijlage die zij bij het verzoekschrift voegen, blijkt dat verzoeker in Nederland reeds werd veroordeeld wegens inbreuken op de *“Wet wapens en munitie”*. In het geval van verboden wapenbezit kan er niet ontkend worden dat er sprake is van herhaling, zodat ook het motief *“Gezien het ernstige karakter van de feiten, en aangezien uit het vonnis van 06.12.2017 kan afgeleid worden dat betrokkene reeds 9 keer veroordeeld werd in Nederland, waaronder ook voor gelijkaardige feiten (herhaling), is het redelijk te stellen dat de bedreiging voor de openbare orde nog actueel is.”* niet feitelijk onjuist is.

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een onjuiste feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in dit verband kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse, waaruit blijkt dat verzoeker zowel in Nederland als in België minstens werd veroordeeld voor feiten van verboden wapenbezit, blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken

3.3.4. Verzoekers voeren aan dat zij op 4 juli 2018 in het bezit werden gesteld van een F-kaart maar dat die later werd afgenomen. Zij menen dat dit getuigt van onzorgvuldig handelen door de verwerende partij, onredelijk is en een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissingen in antwoord op verzoekers' aanvragen van 3 januari 2018, werden genomen op 12 juni 2018. Deze beslissingen houden in dat verzoekers' aanvragen geweigerd worden. Verzoekers stellen dat zij op 4 juli 2018, dit is na het nemen van de bestreden beslissingen, in het bezit werden gesteld van een F-kaart. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen pas ter kennis werden gebracht aan verzoekers op 23 en 24 augustus 2018.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 augustus 2018 een brief heeft gericht aan de gemeente. Daarin werd vermeld dat de gemeente op 18 juli 2018 aan verzoeker een E-kaart heeft afgeleverd en op 17 juli 2018 aan verzoekster een F-kaart, terwijl er nochtans op 12 juni 2018 instructies werden gegeven om de genomen bestreden beslissingen aan verzoekers ter kennis te brengen. De Dienst Vreemdelingenzaken wijst erop dat er sprake is van een administratieve fout en dat de kaarten onterecht werden afgeleverd en gesupprimeerd moeten worden en vraagt de gemeente de bestreden beslissingen ter kennis te brengen.

Hieruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissingen en voor de kennisgeving ervan een administratieve fout is gebeurd. Het bestuur heeft deze administratieve fout zo snel mogelijk rechtgezet. Verzoekers tonen niet aan in welke mate dit kennelijk onredelijk is. Verzoekers tonen evenmin aan in welk opzicht dit handelen een motiveringsgebrek als gevolg heeft. In de eerste bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat er redenen zijn van openbare orde en nationale veiligheid

waarom aan verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend. Uit hetgeen hierboven reeds is gesteld, blijkt dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de eerste bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding. De tweede bestreden beslissing betreft een volgbeslissing: aan verzoekster wordt geen verblijf toegekend omdat zij haar aanvraag had ingediend in functie van verzoeker, aan wie het verblijf werd geweigerd. Ook hier is geen sprake van een foutieve feitenvinding inzake de motivering van de beslissing.

3.3.5. Verzoekers voeren aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar foutief is, verzoeker werd immers veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, waarvan vier maand onder elektronisch toezicht en één met uitstel. Daarom kan er dus niet gesteld worden dat verzoeker een gevaar oplevert voor de openbare orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het uittreksel uit het strafregister *d.d.* 17 april 2018 vermeldt dat verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen op verzet werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, met uitstel gedurende vijf jaar voor één jaar, wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en wegens verboden wapendracht. Het feit dat verzoeker uitstel kreeg voor één van de drie jaren gevangenisstraf, doet geen afbreuk aan het feit dat de veroordeling wel degelijk een veroordeling betreft tot een gevangenisstraf van drie jaar. Verzoekers kunnen dus niet gevolgd worden in hun redenering dat er slechts een gevangenisstraf van twee jaar werd uitgesproken en dat daarom niet kan worden gesteld dat verzoeker een gevaar oplevert voor de openbare orde.

Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1°(...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd waarom de verwerende partij van oordeel is dat aan verzoeker het verblijf moet worden geweigerd om redenen van openbare orde: er wordt verwezen naar de consulatie van het ANG waaruit feiten met betrekking tot drugs en wapenbezit blijken; er wordt verwezen naar de veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen van 6 december 2017 tot een gevangenisstraf van drie jaar, met uitstel gedurende vijf jaar uitgezonderd twee jaar gevangenisstraf effectief, wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en wegens verboden wapendracht; er wordt melding gemaakt van de feiten die aanleiding gaven tot deze veroordeling; er wordt melding gemaakt van de omstandigheid dat in dit vonnis wordt vermeld dat verzoeker reeds negen keer werd veroordeeld in Nederland, waaronder ook voor gelijkaardige feiten; er wordt verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 23 november 2010 waarin wordt geconcludeerd dat de georganiseerde drughandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt zodat verzoeker wel degelijk onder de toepassing van artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet valt; er wordt vermeld dat gezien het ernstig karakter van de feiten en gezien het feit dat verzoeker reeds negen keer werd veroordeeld in Nederland, waaronder ook voor gelijkaardige feiten, het redelijk is te stellen dat de bedreiging voor de openbare orde nog actueel is. Vervolgens wordt een belangenafweging gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM en ook een afweging van de elementen vermeld in artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers’ loutere bewering dat “*geenszins gesteld (kan) worden dat verzoeker een gevaar oplevert voor de openbare orde*” volstaat niet om deze motieven te ontkrachten.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET